

Ἡ Φωτεινὴ Νεφέλη στὸ Ὅρος Θαβὼρ Ἕνα θαυμαστὸ φαινόμενο τῆς Θείας Χάριτος*

Μεταμόρφωσις τοῦ Σωτῆρος, 6η Αὐγούστου ἐκ.ήμ.

Τὸ θεῖο αὐτὸ φαινόμενο ποὺ συμβαίνει στὸ Ὅρος Θαβὼρ, στὸ Ὅρος τῆς ἁγίας Μεταμορφώσεως τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ, κάθε χρονιά τὴν ἡμέρα τῆς Ἑορτῆς [μὲ τὸ Πάτριον Ἐκκλησιαστικὸ Ἡμερολόγιο], σὲ πολλοὺς εἶναι ἄγνωστο. Τοῦλάχιστον στὶς θαυμαστὲς λεπτομέρειές του.

• **Μεταφέρουμε** τὴν περιγραφή ἑνὸς εὐσεβοῦς ζεύγους ποὺ ἐξῆσε αὐτὸ τὸ γεγονός κατὰ τὴν ἐπίσκεψή του –πρὶν μερικὰ χρόνια– στοὺς Ἁγίους Τόπους. Ἀφηγήθηκε ὁ ἄνδρας, σεβαστὸς κατὰ τὴν ἡλικία, μὲ ἱερὴ συγκίνηση, ποὺ τὴν μετέδωσε σὲ ὅλους ὅσους τὸν ἄκουσαν:

«Τὴν παραμονὴ τῆς Ἑορτῆς τῆς Μεταμορφώσεως τοῦ Κυρίου, δηλαδὴ τὸ βράδυ τῆς 5ης πρὸς τὴν 6η Αὐγούστου, ἔγινε Ἀγρυπνία στὸν Ἱερὸ Ναὸ τῆς Μεταμορφώσεως πάνω στὸ Ὅρος Θαβὼρ. Ἦμασταν πολλοὶ προσκνητῆς ἀπ’ ὅλα τὰ μέρη τοῦ κόσμου καὶ περισσότερο ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα.

Τὸ ἐξᾶίσιο αὐτὸ φαινόμενο, δεῖγμα τῆς θεϊκῆς ἀγάπης καὶ συγκαταβάσεως τοῦ Χριστοῦ μας, ἦταν γνωστὸ στοὺς περισσότερους πιστοῦς, οἱ ὁποῖοι μετὰ τὴν Ἀγρυπνία κάθησαν, περιμένοντας νὰ τὸ δοῦν. Ἡ κόπωση ὁμως

καὶ ὁ ὕπνος τοὺς ὀδήγησε στοὺς ξενῶνες γιὰ ν' ἀναπαυθοῦν. Ἔμεινα ἄγρυπνος, καθισμένος σὲ μιὰ καρέκλα ἔξω ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία, μόνο ἐγὼ καὶ μία ἡλικιωμένη Μοναχή.

Δὲν εἶχε ἀκόμη χαράξει, ὅταν κατὰ τὰ βουνὰ τῆς Ἰουδαίας φάνηκε μιὰ κοκκινίλα. Τὴν κοίταξα μὲ ἀπορία, ἀλλὰ καὶ μὲ κάποια ἀνησυχία. Γύρισα καὶ εἶπα στὴν Μοναχή, μὲ τὴν ὁποία εἶχαμε γνωριστεῖ ἐγὼ καὶ ἡ σύζυγός μου:

– Κι ἐδῶ ἔχουν φωτιὲς στὰ βουνὰ τους, Ἀδελφή; Κοιτάζτε ἀπέναντι στοῦ βάθος! Τί εἶναι αὐτὸ ποὺ κοκκινίζει;

Ἦταν ἡ Μοναχή γύρισε καὶ κοίταξε, πετάχθηκε πάνω κατασυγκινημένη, ἔκανε τὸν Σταυρό της καὶ μοῦ εἶπε:

– Δὲν εἶναι φωτιά, κύριε, εἶναι ἡ Φωτεινὴ Νεφέλη τοῦ Κυρίου μας! Εἶναι κάτι ἀπὸ τὴν δόξα τῆς Μεταμορφώσεώς Του! Θὰ δεῖτε τώρα πὼς θὰ ἔρθει πρὸς τὰ ἐδῶ. Πρέπει νὰ εἰδοποιήσουμε καὶ τοὺς ἄλλους προσκυνητές, πρόσθεσε. Δὲν πρέπει νὰ χάσουν αὐτὴ τὴν ἐλλογία.

Πράγματι, τοὺς εἰδοποιήσαμε καὶ σὲ λίγο μαζεύτηκαν ὅλοι ἔξω ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία, γεμάτοι ἀπὸ ἱερὴ συγκίνηση.

Ἐν τῷ μεταξύ, ἡ Φωτεινὴ Νεφέλη σηκώθηκε καὶ ἀργὰ-ἀργὰ κατευθύνονταν πρὸς ἐμᾶς, πρὸς τὸ ὄρος Θαβώρ! Μὲ δέος τὴν κοιτούσαμε. Ἄλλος προσευχόταν, ἄλλος δοξολογοῦσε τὸν Θεό, ἄλλος ἔκλαιγε!

Μετὰ ἀπὸ λίγη ὥρα βρισκόταν ἀκριβῶς ἀπὸ πάνω μας καὶ ἄρχισε νὰ χαμηλώνει! Τότε, πὼς νὰ περιγράψει κανεὶς τὸ τί ἔγινε; Ἐβλεπε κανεὶς τὴν ἀνθρώπινη λαχτάρα γιὰ τὸν Θεό. Τὸ γλυκύτατο αὐτὸ Φῶς σὲ λίγο μᾶς τύλιξε. Ὅλοι κλαίγαμε ἀπὸ ἱερὴ ἀγαλλίαση. Λουζόμαστε εὐφρόσυνα μέσα σ' αὐτό. Μέσα στὴν Δόξα τοῦ Κυρίου μας! Εἶχαμε δὲ τὴν αἴσθηση μιᾶς οὐράνιας δροσιᾶς.

Κοντὰ στὴν Ἐκκλησία καὶ εἰδικότερα στὴ πλευρὰ τοῦ Ἱεροῦ, βλέπαμε ζωηρὲς λάμπεις, στραφτάλιζε ὁ τόπος. Δὲν καιγόταν ὅμως τίποτε καὶ κανένας. Ὅλα καλυμποῦσαν μέσα στὴν Χάρη τοῦ Χριστοῦ μας. Σὲ μιὰ στιγμή, τὸ λατρευτὸ αὐτὸ Φῶς ἄρχισε νὰ ἀποσύρεται, ἔγινε πάλι σὸν

*Νεφέλη καὶ ἄρχισε νὰ σηκώνεται ψηλά. Τότε ἔπρεπε νὰ δεῖτε τὸ τι ἔγινε!
Ὁ κόσμος εἶχε σηκώσει τὰ χέρια του ψηλὰ καὶ κλαίγοντας ἰκέτευε τὸν
Κύριο νὰ ζαναχαμηλώσει τὴν Δόξα Του, νὰ μὴ σταματήσει ἡ θεία αὐτὴ
ἀπόλαυση καὶ μέθεξι. Εἶχαμε πλημμυρίσει ἀπὸ θεία ἀγάπη!*

*Στὰ δάκρυα καὶ στὶς ἰκεσίες τῶν πιστῶν, ἡ Νεφέλη ζανακατέβαινε!
Αὐτὸ ἔγινε ἀρκετὲς φορές, μέχρι ποῦ τελικὰ τὸ Φῶς ἀνυψώθηκε καὶ
χάθηκε μέσα στὸν θόλο –λὲς– τοῦ οὐρανοῦ. Σὲ λίγο ἦρθε τὸ ζήμερωμα.
Ἦρθε τὸ κτιστὸ φῶς νὰ ἀντικαταστήσει τὸ Φῶς τῆς Δόξας τοῦ Θεοῦ.
Πόση ἡ διαφορά!».*

Ἀλήθεια, πόσο ἀγαπᾷ ὁ Θεὸς τὸν ἄνθρωπο, ἀλλὰ καὶ ὁ ἄνθρωπος
πόσο βαθιά ἔχει τὴν φιλοθεΐα μέσα στὴν ψυχὴ του, μέσα στὸ «εἶναι»
του!

Τὴν ἐπόμενη χρονιὰ οἱ εὐσεβεῖς αὐτοὶ ἄνθρωποι ρώτησαν κάποιους
προσκυνητές, ποῦ ἐπισκέφθηκαν τοὺς Ἁγίους Τόπους, ἂν ἐπαναλήφθη-
κε τὸ θεῖο αὐτὸ φαινόμενο στὸ Θαβώρ. Ἐκεῖνοι εἶπαν: «*Ναί, φάνηκε ἡ
Φωτεινὴ Νεφέλη, ἀλλὰ δὲν κατέβηκε χαμηλά!...*».

Ἄχ, ἁμαρτία ποῦ μᾶς χωρίζεις ἀπ' τὸν Θεό μας, ἀπ' τὴν Ζωὴ μας!
Εἶθε ἡ Χάρη Του νὰ μᾶς χαρίσει «τέλειο μίσος» γιὰ σένα... Ἀμήν.

* Ἀπὸ τὸ βιβλίο: *Νεώτερα Θαύματα τῆς Παναγίας στὴ Βαρνάκοβα καὶ Ἱστορίες
γιὰ τὴν Αἰωνιότητα*, Ἔκδοσις Ἱερᾶς Γυναικείας Μοναστικῆς Ἀδελφότητος Παναγίας
Βαρνόκοβας, Δωρίδα 2007, σελ. 116-119. Ἐπιμέλ. ἡμετ.